

Tekst, foto og illustration:
Briony Barr

9/11 ØJENVIDNE

Jeg løb op på tagterrassen, og derfra kunne jeg se lige ind i et enormt rygende hul i det nordlige World Trade Center tårn. Min husvært og jeg stod lidt og så på det. Hun gik efter et stykke tid, fordi hun havde en aftale hos frisøren

Den 11. september var i min anden uge som studerende på "The School of Visual Arts". Jeg havde ikke undervisning den morgen, så jeg lå stadig i sengen, da jeg hørte en voldsom larm. Jeg løb op på tagterrassen, og derfra kunne jeg se lige ind i et enormt rygende hul i det nordlige World Trade Center tårn. Min husvært og jeg stod lidt og så på det. Hun gik efter et stykke tid, fordi hun havde en aftale hos frisøren (som ikke overraskende blev aflyst, viste det sig). Det virkede, som om en bombe var eksploderet indefra, og at der egentlig ikke var nogen særlig grund til at være bange eller til at tænke på evakuering, så jeg begyndte at tænke over, hvad jeg skulle den dag. Lidt senere ramte det andet fly det sydlige tårn, og jeg så eksplosionen komme ud fra siden af bygningen. Den altoverdøvende lyd ramte mig og

var på en måde mere virkelig end synet af flammekuglen, som udvidede sig foran mig. Jeg var abstraheret fra oplevelsen, som om jeg så på en katastrofefilm. Lidt efter begyndte bygningen at synke lodret ned, mens røgskyer af gigantiske proportioner hastigt vældede op omkring den. Som jeg stod der, fastlåst til stedet, rullede de enorme skyer hurtigere og hurtigere hen imod mig, mens de indhyllede bygningerne, og jeg blev panikslagen ved tanken om, at jeg ville blive kvalt. Mine instinkter vågnede, og fortalte mig, at jeg skulle løbe væk, og jeg begyndte at indse størrelsesordenen af dette meget koordinerede og velovervejede angreb.

Sammen med resten af Manhattan spekulerede jeg over hvor mange flere fly, der var på vej. Jeg hørte mine naboer i bygningen råbe til mig, at jeg skulle forlade området. Jeg tog mit pas,

pung og mit kamera, tog nogle sko på, og uden at vide om jeg ville se min lejlighed igen, løb jeg ned af trapperne og ud på de grådækkede og tågede gader. Mens jeg løb de tre blokke hen til Brooklyn Bridge, var alt, som jeg løb forbi, dækket med noget, der lignede vulkansk aske. En voksende mængde mennesker havde travlt med at forlade øen via Brooklyn Bridge. Halvt løbende, halvt gående, sammen med hundredvis af alvorligt udseende og panikslagne mennesker forlod jeg Manhattan. Omkring en tredjedel henne ad broen drejede jeg rundt ved lyden af det andet tårns sammenstyrtning. Folk råbte op, ude af stand til at forstå det. Nogle stoppede op for at tage billeder og vendte så rundt og løb hurtigere. Jeg fandt det umuligt at fatte, hvad jeg havde overværet. Det var simpelthen for surrealistisk, at begge tårnene var blevet fuldstændig ødelagt. Jeg fik et glimt fra min hukommelse af udsigten fra et af tårnene; det panorama kunne kun sammenlignes med at se New York fra et fly. Nu var hele det centrale Manhattan dækket i en tyk sky af grå røg.

En hel måned efter angrebet var mit nabolag evakueret. I denne periode skulle vi ledsages af væbnede vagter, hvis vi var nødt til at hente noget fra vores lejlighed. I tiden umiddelbart efter angrebet opstod der en meget speciel atmosfære, newyork'erne opgav villigt deres typiske egenrådighed, og begyndte at forholde sig til hinanden på en meget næstekærlig måde.

Gaderne var som i en spøgelsesby, bilerne og kaffesælgernes små vogne var tomme og forladte. Der var nogle få mænd og kvinder med grå ansigter og en fotograf, en brandmand med walkie-talkie

